

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Grev Carlo Pepoli ; oversættelse til Musik af
Vincenzo Bellini ved Carl Fred. Güntelberg.

Titel | Title:

Puritanerne : Opera i 3 Acter af

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. Steens Forlag, 1838

Fysiske størrelse | Physical extent:

64 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Puritanerne.

Opera i 3 Acter

af

Grev Pepoli.

56. - 373.

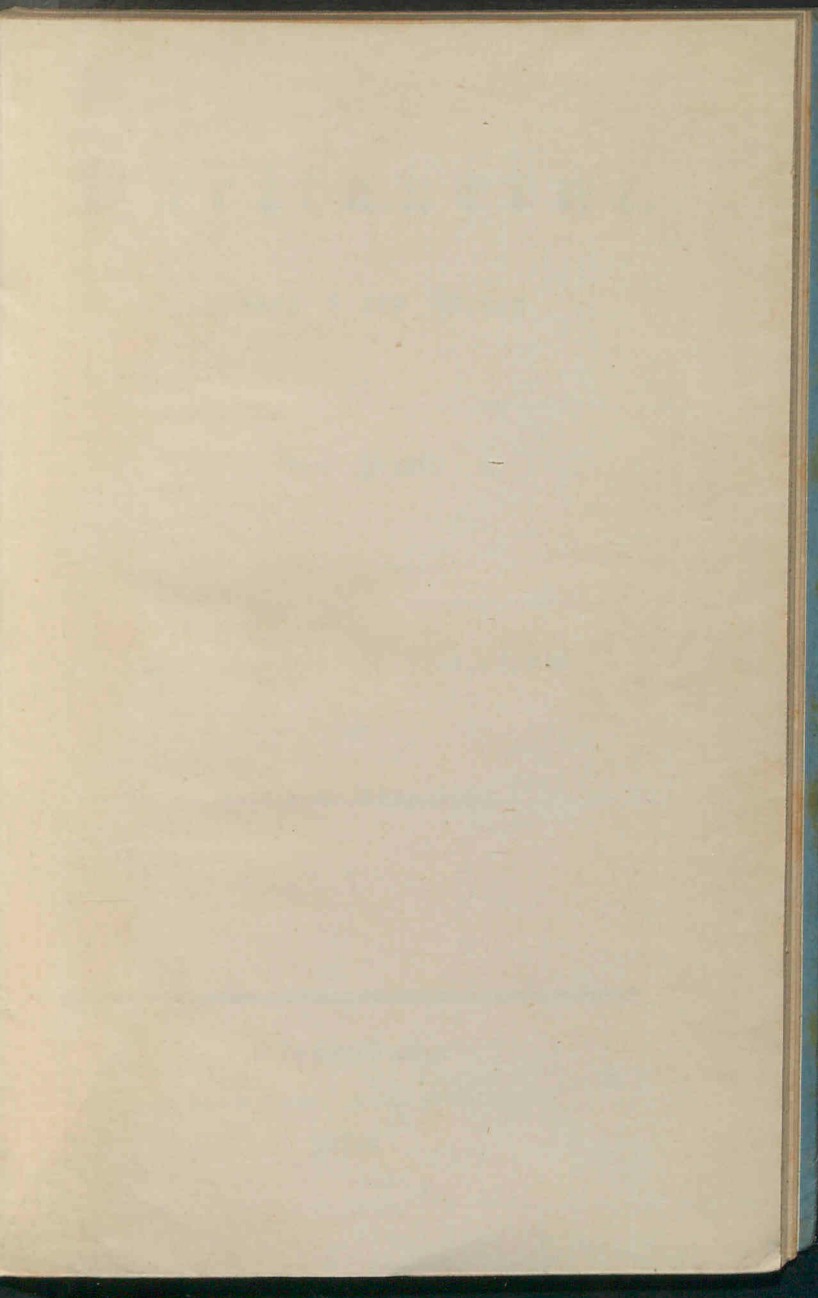
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

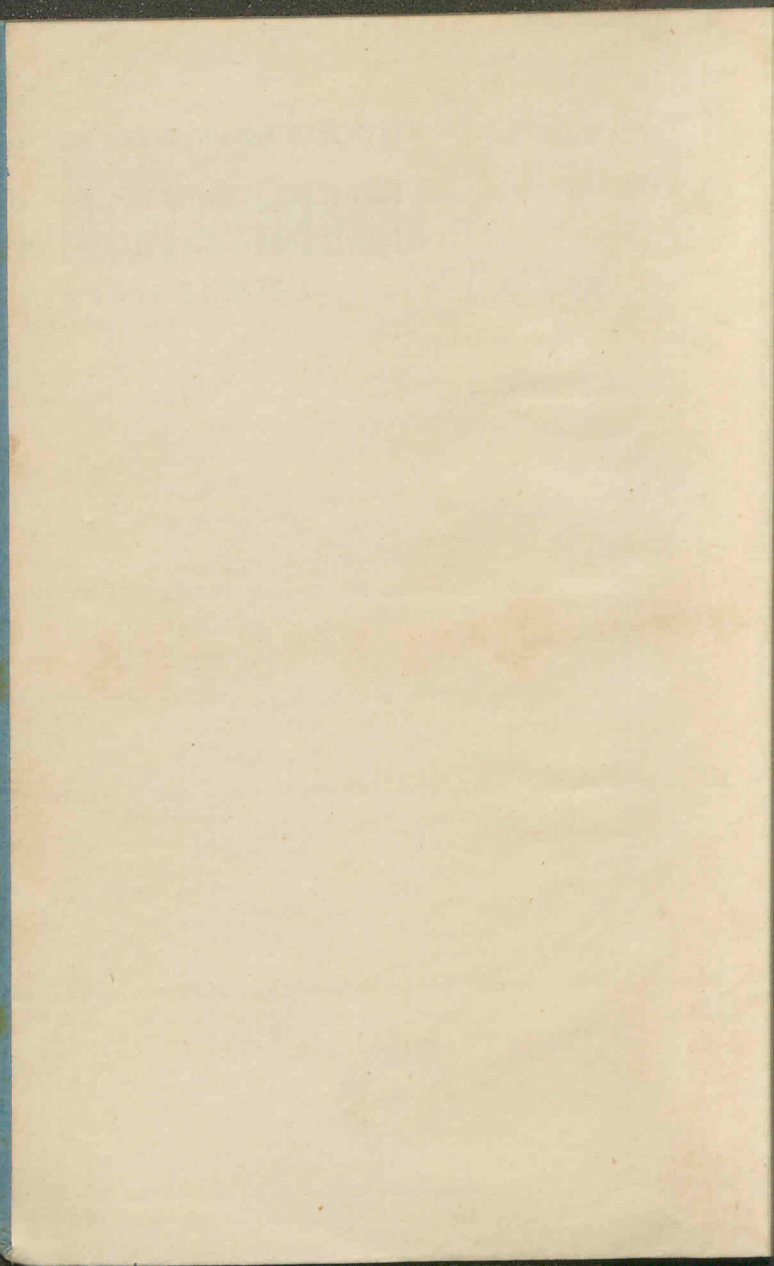

1 1 56 0 8 02335 X

+ Rex

Puritanerne.

Opera i tre Acter

af

Grev Pepoli.

Oversat til Musik af Vincenzo Bellini

ved

Carl Fred. Güntelberg.

Kjøbenhavn.

E. Steens Forlag. Bianco Lunos Tryk.

1838.

Personerne.

Lord Valton, Generalgouverneur.

Elvira, hans Datter.

Lord Arthur Talbot, Ridder.

Sir Richard Forth, Hærsfører.

Sir Georg, Valtons Broder, afskediget Oberst.

Bruno, Høvidsmand.

Henriette af Frankrig, Carl II's Enke, under Navnet: Fruen
af Villa-Forte.

Cromvelske Soldater, Herolder, Vaabendragere, Puritanere, Pager, Tjenere og Brudepiger.

Første Act foregaaer i en puritansk Fæstning i Nærheden af Plymouth.

Anden Act i et forskjelligt Parti af samme.

Tredie Act i en Skov, der støder op til Fæstningen.

Første Act.

Første Scene.

Indvendigt Parti af Fæstningen, hvorfra Udsigt til fjerne Høie.
I Baggrunden en Skare Krigere, som komme i Bevægelse
ved den opgaaende Sol, der forgylder Bjergtoppene.

Chor af Krigere
i Baggrunden.

Nu muntert, I Skarer,
See Morgenens Flag!
Med glade Fanfarer
Dagen modtag!
Rast, naar Trompeten gjalder,
Glyver til Kamp hver Alder;
Hæderens Krands tilfalder
Krigerens stolte Lag.
Rynker en Stuart da Brynet,
Bee ham, naar Kampen ham kalder;
Ramme ham skal som Lynet
Flammende Glavinds Slag!

Bruno (i Forgrunden).

Boi, o Gud, fra Fredens Zoner
 De vilde Skarers Sind
 Til Morgensangens Toner,
 Din Almagt vied ind!

Elvira

(som tilligemed nogle unge Moer har stille bedende Blikket i Forgrunden).

De høie Stjernehære
 Og Duggens Drommeglands
 Hensmelter i en Krands
 Til Herrens Ere.
 Fra Jordens dybe Dale
 Opstiger, Gud, din Priis,
 Mens Firmamentets Sale
 Om Ufskylds Paradis
 Til Hjertet tale!

Bruno (til Krigerne).

Ha, hørte I?

Chor.

Vi hørte!

Bruno.

Og deelto?

Chor.

Af Hjertet!

Bruno.

Høit da til Lysets Ryst
 Sangen fra fromme Brøst
 Saligt sig hæve!

Chor af Brudepiger

(Som strømme ned fra Borgen og omgive Elvira, der betragter dem mildt, men takkefuldt.)

Til Høitid, til Glæde!
 Høit jubler Hjertets Røst;
 O, synger, priser Hymens Lyst!

Trio.

Hvo skøn Elvira skuer,
 Hvis Kind som Rosen luer,
 Saa gjerne
 Seer sin Stjerne
 I hendes Dines Glands;
 Naar hun smiler,
 Tanken iler
 Didhen, hvor Amor hviler
 I Liljers Krands!

(Under enme, opmuntrende Kjærtegn af sine Veninder forlader Elvira, tilligemed dem, Scenen.)

Anden Scene.

Richard. Bruno.

Richard (træder heftig bevæget ind).

Hvor skal jeg flye min Smerte?
 Hvor finde Lindring for disse Dvaler!
 Dybt i mit Hjerte
 Disse jublende Sange
 Et Helved kun maler.

Elvira! o Længsel, salig og bange,
 For stedse, æk, du mig forsager;
 Uden Kjærligheds Haab, hvad har tilbage
 Jeg Arme, svigtet af dig?

Bruno.

Dit Sværd og Himlen!

Richard.

Ha Bruno!

Tilgiv mig; mit Hoved svimler!

Bruno.

Tillidsfuldt aabne dit Hjerte;
 Ved Vennens Bryst
 Du Trøst skal finde!

Richard.

Åk nei, for mig er ingen Trøst!
 Helligt Elvira mig lovet blev,
 Da sidst jeg drog i Felten,
 Af Lord Walton til Mage.
 Men æk, da ved Nattens Stjerner
 Tgaar jeg kom tilbage,
 Og til den Huldes Fader
 Længselsfuldt ilte —

Bruno.

Tael, hvad' svarte han?

Richard.

At hendes Barm

For Ridder Talbot banked;
 At over Hjertet han ei kunde byde!

Bruno.

D dæmp dog din Qual!

Richard.

Den Qual, som mig nager,

Først dæmpes kan i Gravens Arme.

(vemodig)

Åk, for stedse du mig forsager,
 Gulde Bæsen, kold mod Klager;
 Mærk jeg nu min Bane drager
 Uden Glæde, uden Trøst!
 Henrykt nys jeg Laurbær sanked,
 Stolt mod Faren Varmen banked,
 Mens dit Billede med mig vanked
 Som en Stjerne i mit Bryst!

Bruno.

Dig Hæren nu vækker
 Den bydende Stav.

Richard.

Åk, Vren ei vækker
 Min Aand af sin Grav!

Bruno.

Hvad, sluktes dit Hjerter
 For Hæderens Kald?

Richard.

Det brænder — men af Smerte
 Og Kjærligheds Qual.

Bruno.

Udslet af dit Minde
De Dage, som svinde
I Drøm kun og Haab.

Richard.

O, salige Dage,
Kom venlig tilbage;
Til Haab vend min Klage,
Hør Kjærligheds Raab.
Men Dval, at fornemme
Erindringens Stemme,
Naar Hjertet maa glemme
Sin Elskov, sit Haab!

(bort med Bruno).

Tredie Scene.

Elvira. Georg.

Elvira (støttende sig ved hans Arm).

„O kjære Onkel! o, min anden Fader!“

Georg.

„Men fat dig Pige! Hvorfor saa vemodig
„Paa denne Glædens Dag, hvor Alt er Jubel
„Og Sang og Blomsterleg omkring dig, min
„Elvira? —“

Elvira.

„Kald mig Datter; af,
„Mit Hjerter trænger til at elske dig
„Som Fader!“

Georg.

„Hulde Barn, din sømme Lillid
„Forsøde skal hver Stund, den gamle Kriger
„End har tilbage af sit Felttog. Ja,
„Du er min Datter; thi jeg elsker dig
„Som Fader; derfor smerter det mig ogsaa
„Dybt i min Sjæl, at læse denne Skrift
„Af Taarer i dit Nie, nu en Veiler
„Saa stolt af Byrd, og rig og kæk som Nogen,
„Skal føre dig, du søde Liljebrud,
„Misundt af alle Landets Ungersvende,
„Til Ultrets Fod!“

Elvira (farende sammen).

„Til Ultret!“

(heftig)

Nei aldrig! —

Dybt i Barmen en Flamme brænder,
Stjernens Glands ei saa reen sig tænder,
Og skjøndt Liljen liig den luer,
Den at sprænge Hertet truer.
Hvis med Magt man grumt vil vrifte
Løftet af den bange Mø,
Da vil Hertetets Harpe briste,
Og ved Ultrets Fod jeg døe.

Georg.

Ei du nære saa mørk en Tanke.

Elvira.

Hjertet skal ei — tvunget — banke!

Georg (betydningsfuldt).

Men om nu da den vakke Ridder,

Vi snart vil see her, skal være din?

Elvira (anende).

Gud! — Forklar dig! — Hvem? D, tal!

Georg (Fjelmst).

Ham, jeg mener!

Elvira (spændt).

Ham? — Hvem?

Georg.

Arthur!

Elvira.

Du mig spotter!

Georg.

Ved Himlen, nei!

Elvira.

Hvorledes? — Arthur!

Georg.

Arthur, ja.

Elvira.

D, Gud!

Er det da muligt?

Georg.

Ja, min elskte Datter,

Min gode Datter, er du nu lykkelig?

Elvira.

O, Glæde! Glæde! — Jeg ei drømmer? Arthur,
Du min!

(boier sit Hoved over Georgs Arm.)

Georg.

Ja, min Datter! her ved mit Hjerte

Lad din Glædestaare rinde,

Dg med den hver Qual forsvinde,

Hulde Pige, af dit Bryst.

Dg du, Fader, som omt fra Himlen

Sender Blikket til Blomstervrimlen,

O, beskyt mod hver bange Smerte

Denne Liljes rene Lyst!

Elvira.

Ak, min Barm, saa vant til Smerte,

Banker nu saa høit af Glæde,

At i Rusen af mit Hjerte

Jeg kun kan græde.

(til Georg)

Men siig, hvad boiet har

Min Faders Bryst?

Georg.

O, hør mig, Datter!

Den mørke Nat sig hæved,

Kun tause Skygger svæved,

Mens blege Stjerner bæved
 Paa Skyens Taagehøi;
 Den Marterstund, som nærmød sig
 Din Dval, din Angst opflammed mig,
 Dg til din Fader kjæft jeg fløi.

Elvira.

O, min Skytsaand!

Georg.

Kært udbød jeg: De Arme! —

Men af, forstummede alt.
 Da greb jeg hans Haand med Varme,
 Dg paa den min Taare faldt.
 Min Broder! stammede jeg, o hør,
 Dit Hjertes Haab, som Angstens sukker,
 Dit elskte Barn for Arthur sukker;
 Blier hun en Andens Brud,
 Knækket af Sorg din Lilje døer!

Elvira.

Du bredte Vingen ud,
 Engel, nu over mig!
 Dg min Fader?

Georg.

Længe taug han.

Elvira (angstelig).

Dg saa?

Georg.

Strengt han sagde:
Richard gav jeg mit Løfte, Broder;
Ham tilhører Elvira!

Elvira.

O, Gud, jeg skjælver!

Og du?

Georg.

Den arme Pige da,
Jeg gjentog rørt, den arme Pige
Maa altsaa døe. Hun elsker ikke Richard,
Og din Elvira — maa døe!
Nei, Broder, nei, hun leve,
Udbød han, mildt bevæget,
Elvira nyde Kjærlighedens Held!

(Et Horn lyder.)

Elvira (lyttende).

O, hør, et Horn gjenslyder!

Georg.

Frygt kun ei;
Det er et Tegn for Krigerflæren.

Chor (udenfor).

Hil den Kjekke!

Georg.

Hører du?

Elvira (spændt).

Ha stille!

Chor.

Arthur Talbot!

Georg.

Naa, banker Hjertet?

Elvira (heftig bevæget).

O, min Beskytter!

Georg.

Fat dig, Pige!

Elvira.

Ik, elskte Fader!

Chor.

Hil den Kjekke!

(Krigerne i Baggrunden.)

For Ridder Arthur Broen falder;
Plads for Kampens første Stjerne!

Elvira.

Hvilken Glæde min Barm indtager,
Som en Drøm for min Sjæl den drager.
Under Vegt af den salige Lykke
Hjertet vil i sin Fryd forgaae.

Georg.

Hjem din Ridder med Krandsen drager;
Tro kun Glæden, som dig indtager.
Denne Dag din Drøm skal smykke,
Kjærlighedens Held du naae!

Chor (udenfor).

Hil dig, Arthur!

Elvira.

Hør dog!

Georg.

Ja, glæd dig!

Elvira.

Han kommer hid.

Georg.

Hør, hvilken Jubel!

Elvira.

Det er for ham.

Georg.

For Kampens Stjerne!

Chor af Krigere.

Hil Arthur, hil, Kampens Stjerne;

For ham vi værne,

Ham vort Liv vi offre gjerne,

Ham hver Helt, hver Mø har kjær.

(Under dette Chor træder Arthur ind, ledsaget af et glimrende Følge, og
søier Knæ for Elvira).

Almindeligt Chor.

Hil den kjække Arthur!

Hil hans Brud Elvira!

Amor krone

Skjønhed, Styrke!

Fjerde Scene.

Lord Walton og en Skare unge Piger, Alle fra Stortet.

De Forrige tilligemed Arthur.

Thor (af unge Piger, som bekrandse Arthur og Elvira).

Skøn som Rosen, naar den hviler
 Bly ved Vaarens Bryst, hun smiler,
 Aftenstjernen liig, som iler
 Elskovsfuldt med sagte Fjed.
 Som en Ceder stolt i Skoven
 Helten hæver sig foroven,
 Trodser Stormen, tæmmer Boven
 Kjek i Kamp som Kjærlighed.

Arthur (til Elvira).

Lidt, o Hulde, med bange Klage
 Natten bar mit Suk tilbage;
 Glædens Alfer mig nu ledsage
 Salig, henrykt til dig hen!

Elvira.

O, min Arthur!

Arthur.

Min Elvira!

Walton og Georg.

Eder's Dag Aurora ligne,
 Ingen Sky dens Glands formørke,
 Amors rene Ild I dyrke,
 Hymen lyse om jert Fjed,

Himlen eders Pagt velsigne,
Styrke eders Kjærlighed.

Elvira (til Arthur).

Nu er jeg din!

Arthur.

Ja min,
Og Himlen, som os har forenet,
Velsigne vil vor Kjærlighed!

Femte Scene.

Bruno med Henriette, de Forrige.

Balton (til Henriette).

„Min ædle Frue, tilgiv jeg forstyrrer
„Der stille Ro; men Parlamentet byder
„Mig øiebliklig at ledsage eder
„Til Hovedstaden.“

Henriette (affides).

„Gud, hvad hører jeg!

(hejt)

„Hvad kan det ville?

(for sig)

Det er ude med mig!“

Balton.

„Det kun tilkommer mig at lyde, og
„At tie.“

Arthur (affides til Georg).

„Hører hun maaskee til Stuards
„Parti?“

Georg.

„Man troer det overalt; der hviler
„Et Slør derover dog. I flere Uger
„Hun holdtes fangen her som Speiderske
„For Prætendenten, under et
„Opdigtet Navn.“

Arthur.

„Den Arme; ha saa er
„Hun uden Redning tabt!“

Henriette (affides).

„Al i hans Ansigt
„Jeg læse kan Medlidenhed.“

Walton (til Elvira og Arthur).

„Nu Børn, forhaler ikke eders Lykke;
„Min Pligt mig kalder bort, men mine Ønsker,
„Min hele Kjærlighed, min faderlige
„Befjælselse forbliver her hos eder.

(til Bruno)

Er Alt parat?“

Bruno.

„De vilde Heste snyde
„Ved Porten alt“.

Walton.

„Nu vel.

(til Henriette)

Kun faa Minuter,

„Dg de skal føre os til Maalet.“

(til Elvira og Arthur)

Ter Pagt velsigne Himlen,

Min Søn, min elskte Datter! —

(forlader bevæget Scenen, fulgt af Elvira, som kjærlig klynger sig til hans Arm; de Dvrige, paa Arthur, Henriette og endel Krigere nær, hvilke sidste leire sig i Baggrunden, følge).

Sjette Scene.

Henriette. Arthur.

Henriette (affides).

Hans Ansyn er ædelt; jeg betroer mig til ham!

(heit)

Hr. Ridder!

Arthur (beeltagende).

Hvis min Bistand du behøver,

Saa tael, paa mig den Forladte

Frygt kan stole.

Henriette (hemmelighedsfuldt).

Men om over mit Hoved

Dødssværdet svæved!

Arthur.

Forklar dig!

O, Himmel, hvad frygter du?

Henriette.

Gaa Timer, og jeg er offret.

Men du skjælver?

Arthur.

For dig — for mig!

Ved Tanken om min Fader,

Som faldt for Boddølørens Slag,

Sin Konges Sag hengiven.

Henriette.

Ha!

Arthur.

Men tael, hvem er Du, ja

I hvem du end mon være,

Jeg frelser dig.

Henriette (haabløs).

Forgjæves! Henriks Datter

Med Carl forenet, maa jeg dele

Den samme Skjebne.

Arthur.

Åh,

Du er Dronningen!

Henriette.

Og venter Døden!

Arthur.

Rolig, for Himlens Skyld; end er der Frelse; I

Maa flygte — strax herfra; jeg selv

Vil lede eders Fjed ad sikre Veie —

Henriette.

Som gaae til Døden; nei, der er ei Haab
For mig om Frelse.

Arthur.

Jo, min Dronning;

End er der Haab, at frelse — eller døe
Med dig!

Henriette.

Nei, jeg kan det ei forsvare,
Arthur, tænk din egen Fare;
Huff, Elvira venter dig;
Hende kun tilhører du.

Arthur.

Ak, vær ei saa grusom nu,
Dybt min Sjæl bonfalder dig;
Nævn ei hende, jeg tilbeder,
Ei min Kraft du røve mig.
Dig til Frelsens Havn jeg leder,
Eller Døden døer med dig,
Mens den Hulde, jeg tilbeder
For mit Blik skal vise sig.

Opvende Scene.

Elvira, pyntet som Brud. Georg. De Forrige.

Elvira.

Hvor smykker ei Bruden
De festlige Klæder,

Dg Hjertet sig glæder
 Ved yndige Prag.
 O, ligner jeg ikke
 En Lilje i Vaaren,
 Som Kjærlighedstaaren
 Liig Duggens Glands i Vaaren,
 Har givet Tryllemagt.

Henriette. Arthur. Georg.

Naar jeg den Hulde skuer
 I disse festlige Klæder,
 Maanen hun liig fremtræder
 Bekrændt af Stjernepragt:
 Et Billed paa Ufskyld og Kjærligheds Magt.

Elvira (til Henriette).

Vil du en Gunst mig yde?

Henriette.

Alt, Hulde, hvad din Sjæl kan fryde!

Elvira (giver hende sit Stør).

Saa dette Stør du tage,
 Dg læg det om mit Haar,
 At jeg maa ret behage
 Som Brud, du mig forstaaer!
 Ei sandt du mig forstaaer?

Henriette.

Hulde Barn, jeg dig forstaaer.

Elvira.

Men først lad mig dog skue,
 Hvordan det klæder dig?
 At jeg som Ridderfrue
 Kan værdig vise mig.

Arthur. Georg.

Tilgiv den blide Due,
Hun fast forglemmer sig.

Henriette.

O, gjerne vil jeg søie,
Elfskærdige Barn, mig efter dig;
Kan det dig gjøre lykkelig,
Saa prøv det kun paa mig.
Ja prøv det kun paa mig,
Hvis det kan glæde dig!

Elvira (idet hun pynter Dronningen).

O, see, hvor dig klæder
Det yndige Smykke,
Og Hjertet sig glæder
Bed festlige Pragt.
Nu ligner du atter
En Lilje i Baaren,
Som Salighedstaaren
Har givet Tryllemagt.

Henriette (for sig).

Al, medens Alt er glad,
Det er, som skulde brat
Mit Hjerte skilles ad,
Omspændt af Angst og Nat.
O, Himmel, frels du mig,
Og vend, jeg beder dig,
Til Mødhed mine Fienders Had!

Arthur.

Alt, medens Alt er glad,
 Den Armes Hjerte brat,
 Umspændt af Angst og Nat
 I Qual vil filles ad.
 O, Himmel, hør du mig,
 Og vend, jeg beder dig,
 Til Mildhed hendes Fienders Had!

Georg (glad betragtende Elvira).

Hvor hun er barnlig glad
 Ved denne Spøg, og glat
 Er Panden som et Liljeblad
 Om Diets Stjernenat.
 O, bliv ret lykkelig,
 Mens Hymen franser dig
 Med Roser fra sit Ararat!

Chor (udenfor Scenen).

Elvira! Elvira!
 Sig Timen alt nærmer!

Elvira (til Henriette).

Ha, bort jeg maa ile,
 Min Fader mig savner.
 Men snart jeg dig savner
 Og henter mit Stør.

Georg.

Ta kom, lad os ile;
 Din Fader dig savner;

Dit Smil gjør ham glad;
 Det er Duggen paa falmende Blad.

(Bort med Elvira.)

Ottende Scene.

Henriette. Arthur.

Henriette (vil tage Søren af).

„Ei anstaaer mig, for hvem hvert Haab maa svinde,
 „At bære længer dette Minde
 „Om Lyffeliges Fryd.“

Arthur (forhindrende).

„D, nei; hold inde!
 „Det er et himmelsk Bink; kast Søren ikke!
 „Dets Magt vil binde
 „Arvaagne Speiders Blikke.
 „Som min Brud du mig følger;
 „Hurtig —“

Henriette.

„Nei aldrig; mod Farens Bølger
 „Du bryder Staven!“

Arthur.

„Følg mig, o følg, jeg besværges dig;
 „Jeg drager din Fod fra Graven!“

Niende Scene.

Richard med draget Sværd; de Forrige.

Richard.

Frække, stands! ustraffet ei du tragter
 Mig at røve Alt paa Jorden;
 Her dig ramme Hevnens Torden,
 Skjælv for Lynet af mit Sværd!

Arthur.

Ha, din Harm, Forvovne, jeg foragter,
 Dine Trusler tør jeg møde;
 Snart din frække Barm skal bløde.
 Flux forsvær dig; Sværdets Flamme
 Dig skal ramme,
 Straffe din forvovne Færd.

Henriette (træder imellem dem).

Nei, hold inde! Fred jeg byder!

Arthur.

O, Gud! hvad gør du!

Richard.

Ha, tilbage!

Henriette.

Nei, Fred jeg byder!

(Naaer Støret tilfide.)

Ei for min Skyld Blod udgyder!

Arthur.

Alt er tabt nu!

Richard (overrasket).

Den fangne Dame!

Henriette.

Fred jer byder!

Arthur (heftig).

Kom, af Sværdets Flamme

Før din Frækhed Løn du tage!

Richard.

Nei, med hende du frit kan drage.

Arthur.

Med hende? — Hvordan?

Henriette.

Ha, drømmer jeg!

Richard (støder sit Sværd i Balgen).

Frit I drage; jeg standser jer ei!

Henriette.

Selfomt!

Arthur (til Henriette).

Saa kom — følg med!

Richard.

Ta iler!

Arthur (paastrængende).

Afsted! — Afsted!

Richard (affides)

Ha Daare!

Arthur.

Farvel, Elvira, min Kjærlighed!

Chor (udenfor Scenen).

Festlige Pragt,
Kjærligheds Magt
Dø kalde!

Arthur (kampende med sig selv).

Hurtig, afsted; kast Sløret over!

Richard.

Ja nytter Tiden, dens Tjed ere forte.

Arthur.

Lover du da, før vi er borte
Ei at tale —

Richard.

Ja, jeg det lover!

Arthur.

Besværg det, Richard!

Richard.

Bed Grens Navn!

Henriette.

Velan, afsted da, min Søn at savne!

Arthur (med et Blik til Slottet).

Åk, min Elvira, i Savnets Smerte,
Dig altid bliver tro mit Hjerte.

Richard (affides).

Landsflygtig skal dit Savn, din Smerte
Formilde Saaret i mit Hjerte.

Henriette og Arthur.

Farvel, farvel!

(Begge bort.)

Richard (seer efter dem).

Alt ved Porten! — Ingen dem falder!
Broen falder! —
Triumph!

Tiende Scene.

Elvira, Walton, Georg, Bruno, Richard,
Krigere og Brudepiger.

Elvira (søgende med Øinene).

Åh, hvor er Arthur?

Richard.

Nys han var her.

Elvira.

Arthur!

Kom Arthur!

Chor.

Arthur! Kom Arthur!

Georg, Walton.

Men

Hvor er han? (til Richard) tæl!

Richard.

Han nys drog bort.

Alle (paa Richard nær).

Drog bort?

Georg (som har nærmet sig Brystværnet).

Ha, hist over Vangen —

Elvira (ligelædes).

O Gud, hvad seer jeg?

Georg.

Han flygter med Vangen!

Elvira (vemodig).

Hvor trygt der hun sidder!

Georg.

Ha, meensvorne Ridder!

Elvira.

Blandt stubsende Skarer

Som Lynet han farer,

Forlader sin Brud,

O Gud! o Gud!

Richard.

Alt Skoven de naae!

Georg, Walton.

Til Baaben Soldater!

Lad Hornene gjalde,

Til Kampen de kalde.

Afsted, standser ikke,
 For straffende Blikke
 Forræderne slaae!

Elvira (taktesfuld).

Sin Brud han mig kaldte!

Chor.

Ak, see hvor bleg den Arme staaer.

Elvira (smilende).

Om Elskov vi talte! —

Chor.

Forladt alt med Krands i Haar!

Elvira (begeistret).

See Maanen sig hæver,
 Din Brud til dig svæver,
 Jasminløvet bæver,
 Og salig du hvæffer:
 Elvira!

Chor.

Gud!

Elvira (mat).

Ak, jeg sværmer!

Chor.

Elvira, o fat dig!

Elvira (vaagnende).

Elvira — jeg?

(fortvivlet.)

Nei! nei!

Chor.

O Gud, hvilken Smerte,
Affindig hun er!

Elvira.

Min Arthur! kommer du snart?

(lyttende)

Ja, stille! — (hemodig) Ei endnu?

O, kom, min Arthur, see Stjernen blinker,
Til Troffabs Alter dens Glands os vinker,
Og reen som den er min Kjærlighed.
O, kom, min Arthur, hør Troffabs Sed!

Bruno.

Den arme Pige!

Richard.

Hemodig Smerte min Sjæl betager,
Ak, ved at høre den Armes Klager,
Men vee ham, aldrig han finde Trøst,
Som kunde saare sliig Engels Bryst.
Om ham kun hun taler,
Paa ham kun hun tænker;
Kjærligheds Dvaler
Fæst hende lænker.
Stakkels Forladte, brudt er hans Sed!

Elvira.

O, Arthur! elskede Arthur, kom!

Richard.

Ak, yndig er hun, selv i sin Smerte,
Diet vanket saa tankefuldt blidt;

Men jo meer hun opflammer mit Hjerte,
 Isler jeg Tabet, jeg grusomt har lidt.

Balton.

Evige Fader, end mine Dage,
 O, men giv hende Glæden tilbage.
 Himmel, vær naadig, mildne den Smerte,
 Ak, som fortærer den Armes Hjerte.
 Naar hun Blikket opløfter til Dig,
 Læs i Taaren Uskyldigheds Klage,
 Og lad din Trost for Nidingens Svig,
 Mildt i Taarerne affpeile sig.

Elvira.

Men du mig forsager;
 Forgjæves jeg klager,
 Du hører mig ei!
 Nei, ak, nei!
 O Gud, hvilke Qualer
 Mig martre, mig ramme;
 Ak, hvilken Glamme
 Omspænder min Vei.
 Forvirrede Syner
 For Diet mig lyner,
 Og souldmende Harm
 Vil sprænge min Barm!

Georg.

O, grusomme Smerte,
 Hvilken Nød!

Arme Hjerte
 Bied Død! —
 En Djævel det maatte være,
 Som denne Lillie brød!
 Ha, men Høvnens Flammepile
 De Frække skal lære,
 At aldrig den skal hvile;
 Først i Gravens Hal
 Slukkes den skal!

Chor.

Ei Land eller Bølge
 De Flygtende følge!
 Dem Lynet forblinde
 Og Angst dem omspinde
 Blandt hylende Vinde,
 Til Banvid dem fatter
 I Stormenes Latter
 Og famlende Nat.
 Omflakkende bange
 Blandt Rædslernes Brimlen,
 Af Jorden og Himlen
 Og Bølgerne Gange
 Forfulgt og forladt
 I Liv og i Død,
 Fortvivlsen fange
 Dem brat i sit Skjød!

Anden Act.

Forgaard, omgivet af Slotsbygninger med Søilegange. Enkelte Grupper af Krigere hist og her adspredte under vældige Egetræer.

Første Scene.

Chor

(af Slotstjende, Pager, unge Piger og nogle af Soldaterne, som vise mere eller mindre Deeltagelse for Gjenstanden).

Hvilken Sorg,
 Hvilken Qual
 Glade Borg
 Mørkne skal!
 Sjælen maa bløde,
 Tungt Hjertet slaae,
 Ja Sjælen bløde maa
 Ved den sørgende Blomst at møde
 Uden Liv, uden Varme.
 Sorgmodig hange
 Man saae den Arme
 I Borgens Gange
 Forvirret gaae
 Ud Skoven ned.

D, hvilken Qual,
 Af Kjærlighed
 Hun slukkes maa!

(til Georg, som kommer ned fra Slottet.)

Trøst du bringer?

Georg.

Jer Sorg betvinger!

Chor.

Den arme Pige;
 Dybt det saarer!
 Kun Savn og Taarer!

Georg (sukkende).

Kun Savn og Taarer!

Chor.

Sandt hun ei Hvile?

Georg.

Drømmesmile
 Jeg saae at stige
 Mellem Graad mod Haabets Rige.

Chor.

D, tael, lad os høre,
 Trøst vort Dre!

Georg.

Hvor kan jeg tale?
 Sligt Syn at male
 Knuger mit Brøst,
 Dvæler min Røst.

Chor.

D tael!

Georg.

Åk, Taaren brænder

Run mine Blikke;

Væk den ikke!

Chor.

Dig Hjertet beder,

D tael; Alt vender

Til dig sit Dre;

D lad dig røre!

Georg.

Nu vel, saa nærmere eder!

Chor.

D tael, o tael!

D trøst os, eller deel med os din Qual!

Georg.

Med Rosenkrands om Haarets blanke Løkker,

Mens Taareperler sig paa Kinden fløkker

Dg Barmen stormer vildt med Liljekløkker,

Hun raaber selv: „Elvira, kom igjen!“

Chor.

D, stakkels Pige!

Georg.

Bed Altret troer hun brudeklædt at knæle,

En Straale synes da hvert Blik besjæle,

Hun lytter, smiler saligt hen.

Men snart hun klager:

„Min Arthur, Arthur, kom igjen!“

Chor.

Ak, hvor grusom er ei han,

Som det hulde Liljevand

Falst bedrager.

Den arme Mø

Uf Sorg vil døe!

Georg.

Snart sukker hun med Turtelduens Længsel,

Mens Bemodssqual vil sprænge Hjertets Fængsel;

Snart synger hun, idet hun Harpen tager,

Med bange Røst sin Kjærlighed.

Dg ofte troer med Jubel hun at skue

Den Elsktes Billed fra Harpens Bue,

Men af, naar skuffet hun det seer forsvinde,

Hun kalder Dødens Engel ned.

Chor.

Ha, Himlens Haand

Løse Hevnens Vaand!

Georg.

Skjenk, o Gud den Arme Fred!

(Paa Georg og Krigerne nær forlade
Alle Scenen).

Anden Scene.

Richard. Georg. Krigere.

Richard (med et aabent Brev).

„Jeg bringer Arthurs Dom!

Georg.

Dit Die flammer,

„Jeg læser den deri!

Richard.

Ja Himlen rammer

„Førrederiet; Lauren ei han henter;

„Ham Bødlens Dre venter!

Georg (for sig).

„Den fortærer

„Ei Arthurs Livstraad blot;

„Elviras med den overfører!

Nogle af Krigerne.

„Og Lord Walton?

Richard.

„Til sit Slot

„Han snart tilbagevender;

„Bed mig erklærer

„Ter Parlamentet, som hans Trofskab kjender,

„Hans Uskyld.

Georg.

„Al, alene

„Hans Fod betræde vil de kolde Stene,

„Ei kjærlig Datterhaand ham række
 „Den gyldne Kalk.

Richard (angstelig).

„Er intet Haab tilbage?

Georg.

„Jeg vil dig ikke alt betage;
 „Lidt Glæden, som uventet kommer,
 „Kan som en Sol, der bringer Sommer,
 „Til Jubel vende Klage;
 „Men —

Richard (afbrydende)

„Jeg forstaaer dig; Lynet,
 „Som flaaer fra Himlen, standser ikke
 „Sin Straales Fart for alle Taareblikke,
 „Saa lidt som for et Rynk af Brynet.“

(stolt, til Krigerne)

Bed mig, Hærskarens Hovding, Cromvel jer byder,
 De Trækkes Skridt at følge,
 Som for Straffen sig vidste end at følge.
 Iler, Budet adlyder!
 Hvor I dem maatte møde,
 Selv ved Altret, for deres Svig de bøde;
 Og hvis den Falske Blod vil øde,
 Han bløde!

(Krigerne adsplitte sig).

Tredie Scene.

Elvira. Georg. Richard.

Elvira (udenfor).

Giv mig Haabets Blomst tilbage,
 Eller lad mig Arme døe!

Georg (lyttende).

Vaagner, o Mø,
 Din Klage?

Elvira

(bleg og takkefuld, uden at mærke de Andre).

Her jeg til hans Stemme lytted,
 Naar den nævned ømt mit Navn,
 Trostfalsringen her vi bytted,
 Her vi sværmed,
 Her vi Himlen glad os nærmed; —
 Men han flygted fra min Favn.
 Aldrig meer han blidt vil drage
 Til sit Hjerte bange Mø;
 O, giv mig mit Haab tilbage,
 Eller lad mig Arme døe!

Richard, Georg.

Åh, hvor denne Bemodsklage
 Rører med sin bange Røst
 Dybt mit Bryst.
 Gud, den Arme giv tilbage
 Tabte Fred, send hende Trost!

Elvira (til Georg, som nærmer sig).

Hvem er du?

Georg (ømt).

Har du forglemt mig?

Elvira (mildt).

Nei — af nei — min Fader!

(uroelig).

Men Arthnr? tael, hvor er han?

Fader, sig det!

Af, gennem Taarer

Dit Die smiler! —

Til Alteret din Haand mig lede;

Hvor saligt der med ham at bede! —

Med Rosenkrands

De om os dandse,

Mens Arthur favner

Sin Brud saa glad! —

O, Arthur! —

(bedende)

Fader, ind med mig du træde,

Deel min Glæde;

Kom; — du græder? —

Richard.

O Himmel!

Georg.

Jeg skjælver!

Elvira.

Tael — hvi blænde Taarer dig?

(for sig)

Taarer! — (høit) D, kom!

Richard. Georg.

Hvo kan denne Qual modstaae;

Snart mit Hjerte briste maa!

Elvira (naabt til Richard).

Siig mig, har aldrig du kjærlig luet?

Richard (for sig).

Som om min Sjæl hun gennemskued,

Hendes Dine blidt paa mig dvæle.

Elvira (Klagende).

Ak, hvis Dmhed dig kan besjæle,

Du i Taarens Dug nok veed

Blomstrer trofast Kjærlighed.

(sagende)

Arthur! — Arthur!

Skal jeg aldrig finde dig igjen?

Kom, min Arthur, o kom tilbage —

Hør min Klage —

Til dit Hjertes omme Ven!

Georg.

D, berolig dig, du Kjære!

Ufskolds Haab din Stjerne være.

Richard.

Fremt dit Suk til Gud du bære;

Men forglem Forræderen!

Georg (til Richard).

See, Smilets Roser sig udbrede.

Begge.

Hvilke Tanker opvaagne nu?

Elvira (dremmende).

Ei du frygte min Faders Brede,
Han dog vender til dig sin Hu;
For hans Fodder jeg ømt vil bede,
Til han smiler: „Vær salig du!“

Richard.

Af, hvilket fromt, uskyldigt Hjerte
Mig den Forhadte berøvet har!

Georg.

Selv i Mindets dybe Smerte,
Hendes Drøm om ham kun var.

Elvira (sværmerisk).

Elfte, kom, see Nattens Taare falder,
Alt er stille — selv Bølgen tier,
Længsel er Nattergalens Melodier;
Arthur, kom, Elvira venter dig!
Kom, min Arthur, til, før Morgnens Stjerne
Blegner mat paa Skyen i det Fjerne;
Kom, min Arthur, hør mit Suk dig kalde,
Elfte Arthur, kom, o kom til mig!

Richard. Georg.

Søg at glemme, stakkels Pige,

Denne Drøm, som for dig svæver.
 Mattens Sønner lad bortvige,
 Morgnens Alf blidt vinker dig,
 Knuus ei Hjertet, som for dig bæver,
 Dine Lærer martre mig!

(Elvira gaaer vemodig søgende bort).

Fjerde Scene.

Georg. Richard.

Georg.

Din Rival, som fredløs vanke,
 Du maa frelse — sluk Hadets Tanker!

Richard.

Nei, umuligt!

Georg.

Du kan det ene!

Richard.

Nei! —

Georg.

Ha, du vil ei!

Richard.

Skændsel rammes ham og Død!

Georg.

Mindes du det sidste Møde,
 Da med ham den Fængne flygted?

Richard.

Ja!

Georg.

Var han da ene skyldig?

Richard.

Jeg forstaaer dig ei.

Georg.

Forstaaer ei?

Richard.

Ha, forklar dig!

Georg.

Jeg har taelt Nok!

Richard.

Jeg adlyder kun Parlamentet,
Som har dømt ham, hvad han forskylder;
Oprørsfanen frækt han hylder,
Og hans Blod har Bødlen ventet.
Ikke Hevn blot mit Hjerte hylder,
Men mit Fødelands Forræder
Ei sin Straf unddrage jeg bør.

Georg.

Nei, kun Had dig blander,
Af Hevn dit Hjerte brænder;
Men skjælv, naar Anger dig omspænder,
Og Pilen mod din egen Varm sig vender.
Hvis hans Blod Straffens Glavind væder,
Du datterløs Lord Balton gør.

Richard.

Ha!

Georg.

Evende Offre du Døden vil sende;
 Men du snart skal Angeren kjende;
 Hvor dit Blik du end hen vil vende,
 Deres Skygger skal følge dig!
 Søvnens Engel vil flye dit Dø,
 Blege Gjenfærd sig over dig bøje,
 Og en Gravstemme ved dit Dø,
 Angest du høre:

Morder, du dræbte mig!
 Glimter Lynet, hvor Skyer sig hvælve,
 Havets Bolger i Skum sig tilfløve,
 Vil dit Hjerte i Stormhylet skjælve,
 Arthurs Røst raabe Bø over Dig!

Richard.

Hvis Elvira min Drom kunde true,
 Maatte Skyggen dog mildt forsonne
 Al den Qual, jeg for hende led.
 Mens hvis atter fra Gravens Tue
 Arthurs Gjenfærd sig frækt kunde hæve,
 Vilde mit Hjerte af Henvlyst bæve,
 Og jeg stode i Helved ham ned.

Georg (blidt).

Nei, Richard, jeg dit Hjerte kjender;
 O, lad en Døds Graad dig røre!

(griber hans Haand)

Richard (benaget).

Velan, jeg Taarens Røst vil høre,
 Skjøndt i min Barm det brænder.
 Ei Kulde ved mig hester
 Mod ædel Ridderaand,
 Og gjerne rækker jeg den Svage Haand;
 Men hvis nu fjendtligen herefter
 Han drager hid med Krigerbram,
 Hvad da, hvad da? —

Georg.

Da ramme ham

Forræderens Lod!
 End har jeg Mod og Kræfter
 Mod ham at vende Sværdets Dd.

Richard.

Jaa Skændsel være hver dens Lod,
 Som Fødelandet svige kan!

Georg.

Vort Feltraab holde Stand:
 Alt for Vre og Fødeland!

Begge.

Jaa, høit naar Trompeten gjalder,
 Gler jeg glad til Slaget.
 Farer og Død imøde
 For Vre og Fødeland,
 Svingende Seiersslaget.
 Fjenden til Kamp jeg kalder,

Han for mit Sværd maa bløde;
Didingen glemmer sin Alder,
Ynglingens Kinder gløde
For Frihed og Fædeland.

(Begge ile ud, hver til sin Side.)

Credie Act.

Skovparti, i hvis Baggrund Havet bevæger sig. Et forbi-
dragende Uveir har just ophørt, og en Regnbue viser sig
mellem de henilende Skyer.

Første Scene.

Arthur (træder frem imellem Træerne og seer sig forsigtig omkring).

„Na, jeg er frelst, selv Stormens Harme
 „Har kastet mig i Hjemmets Moderarme;
 „Hver Blomst, hvert Blad Velkommen mig tilvinker,
 „Og Regnens Draabe alseventligt blinker.
 „O Fødeland, o Kjærlighed, hvor banker
 „Ei Hjertet, ved at nævne eders Navne;
 „O Salighed, som Flugtningen maa savne,
 „Dit Billed skaber ham kun Martertanker.
 „Jeg er forfulgt, jeg veed det; Fjendeblikke
 „Omspeide mig ved hvert et Skridt, jeg vover;
 „Men her, ja her Forræderiet sover,
 „De tause Ege mig forraade ikke.
 „De kjende mig, de hørte tidt min Stemme
 „Om min Elvira drømmende at tale,

„Dg under Høvelvingen af deres Gale
 „Bed hendes Side Himmel, Jord at glemme.
 „Her er jeg sikker; kunde blot jeg sende
 „Med Lovets Raslen, med den Vind, som vifter,
 „Med Regnbusfarven gennem Skyens Rifter
 „Et Blik, et Længselsfuld til hende — hende,
 „Som saligt —

(lyttende)

Ha, hvad hører jeg? —“

Elvira (udenfor).

Bed en Kilde eensom, stille
 Sank en Minstrel vemodig ned;
 Dg udbød, mens Taarer trille,
 I en Sang om Kjærlighed.

Arthur.

Ha det er hendes Stemme! Elvira, o Elvira!
 Min Brud, hvor er du?
 Ak, Ingen svarer — Ingen — Ingen!
 Ak, disse Toner
 Saa blidt sig hæved før mod Lundens Kroner.
 Saligt da gjenklang mit Hjerte,
 Til mørke Zoner
 Greb det med Smerte.
 Jeg dem vil gjentage,
 Dg i salige Minde
 Tabte Engel binde;
 Maaskee hun hører min Klage.

Romance.

Ved en Kilde, eensom, stille,
 Sank en Minstrel vemodig ned,
 Dg til Harpen, mens Taarer trille,
 Hans Stemme lod om Kjærlighed.
 Ei han mærked Blomsten at dufte,
 Hørte Vagtlen ei i tause Lund,
 Følte Zephyr ei at lufte,
 I sin Drom hensunken kun!

Anden Scene.

Arthur. Elvira.

Elvira (træder lyttende ind).

Forbi! (nedslaaet) Alt er stille!
 Ak, som fra Dømmens Zoner
 Denne Røst salig toner.
 Men ak, den nu tier!
 Det var, som om dens Melodier
 Dybt i Sjælen daled ned!

(søgende)

Ak, min Arthur! — Ak, hvor er du?

Arthur (som imidlertid har holdt sig tilbage).

For dine Fodder, Tilbedte;
 O, Salighed!

Elvira (henrykt).

Min Arthur! Dig? O, Himmel;
 Min Drom — mit Alt! —
 O, Glæde!

Arthur.

Elſſte Pige!

Elvira (betragtende ham).

Du mig ei ſkuffer?

Arthur.

Aldrig ſkuffed jeg min Elvira.

Elvira (ømt).

Endelig du kom tilbage!

Arthur.

Intet ſkal mig fra dig drage.

Elvira.

Ak!

Arthur.

Hulde Barn, o ſtands din Klage,
Droſaſt er min Kjærlighed.

Elvira.

Vil du aldrig mig forlade?

Arthur.

Aldrig, aldrig! O, ſøde Pige,
Ei din Kind ſig i Taarer bade.

Elvira.

Arthur! Arthur! i Himlens Rige
Høre Englene Droſfabseed!

Arthur.

O, hvor hvert Blik, dit Die taler,
 Trøster mig, dæmper hvert Savn i mit Hjerte,
 Mildner hver Smerte,
 Ja, alle de Qualer
 Min Længsel nægte
 Saa langt fra dig.

Elvira.

Saa langt fra mig —
 Ja, du var længe, længe borte.

Arthur.

Bittre Dage!

Elvira.

Nei, Elskte, sig ei Dage!
 En Evighed det var af Klage,
 Af Savn og Længsel. Angst mig mon betage,
 Hvor jeg vanked, paa dit Navn jeg kaldte.
 Kom, min Arthur, kom, o kom tilbage!
 Hver en Stund, hvert Dieblik jeg talte,
 Men du kom ei, kom ei meer til mig!
 Ak, da følte jeg dybt en Flamme
 Min Barm fortære;
 Skinsugens Lyn mig mon ramme,
 Mens jeg brændte for dig!

Arthur.

Hvor kunde du saa grusomt nære
 Mod mit Hjerte en sliq Mistanke?

Elvira.

Åk, hvor maatte mit ei banke,
Bed for en Anden forladt at være!

Arthur.

Åk, for en Anden! har du ei anet
Da hvem jeg frelste? —

Elvira.

Nei, o, tael dog!

Arthur (forundret).

Du veed det ikke?

Elvira (spændt).

Nei! —

Arthur.

Dronningen!

Elvira (overrasket).

Hvad, Henriette! —

Arthur.

Hvis jeg havde dvælet

Med Flugt kun saa Minuter,
Hun havde maattet bløde.

Elvira.

Åk, var det saadan! — Og dog,

Hun var saa skjøn! —

Turde denne Kamp du møde?

Arthur, trøst mig!

Arthur (Kjærlig).

Du end kan frygte!

Elvira.

Ik, tør jeg troe dig?

Arthur.

O, tvivl dog ei;

Kun for dig mit Hjerter flammer!

Elvira.

Det ene, ene da tilhører mig?

Arthur.

Elfte, o kom trygt i mine Arme,
Lad kun Skjebnens Storme larme;
Her er Kjærligheds Ly og Varme,
Hjertet ene flammer for dig.

Elfte Pige, o føl det banke,
Du var dets Haab, dets eneste Tanke;
Hør det, Tilbedte, i hvert Slag at sige:
Dig jeg elsker — ak uden Pige,
Elstede, elsker Arthur dig!

Elvira.

Elfte, ja trug jeg i dine Arme
Vil høre Skjebnens Storme larme,
Hos dig er Kjærligheds Ly og Varme,
Trofast hæver Hjertet sig.

Elfte Arthur, o, føl det banke,
Du var dets Haab, dets eneste Tanke.
Elfte, ja hør i hvert Slag det sige:
Dig jeg elsker, ak uden Pige,
Ewig elsker Elvira dig!

Begge.

Ewig, ewig, jeg elsker Dig!

Tredie Scene.

Richard. Georg. Chor af Krigere, Puritanere,
unge Piger, Piger og Slotsbeboere.

De Forrige.

Richard (vegende paa Arthur).

Der staaer han! Ha, Arthur, Ulykkelige!

Chor.

Ha, Arthur, Ulykkelige!

Georg.

Ha, hvilken Drolddom grumt med dig spøjte,

At hid du søgte

Til denne Strand?

Chor.

Straffens Flamme

Barmen ramme,

Som forraadte Brud og Land!

Elvira (Klynger sig til ham).

Nei, min Arthur, tro var din Flamme,

Mig alene du elske kan.

Richard.

Viid, Arthur Talbot, som skyldig i Broden

Dømte til Døden

Parlamentet dig! —

Elvira (fortvivlet).

Til Døden!

Chor af Puritanere.

O Skæk!

Georg.

Tungt staaer mit Byst!

Elvira (mørk).

Domt til Døden!

Chor af Krigere.

Denne Dom er Himlens Røst!

Chor af Puritanerne.

Hvor bleg hun staaer,

Bildt nedrudder dunkle Haar!

Arthur (til Elvira).

Åk, du af mig forraadt

Grusomt dig tænkte;

Rosen sig sænkte,

Falmet i Graad.

Ha, men jeg frygter ei

De Bølger dødningsvide,

Naar ved din Side

Jeg vandrer Dødens Bei!

Elvira (som vaagnende af en Drom).

Sørgeligt klinger,

Brudgom, din Stemme

I Hjertets Gjemme,

Nys aabnet saa glad.
 Ja, hvis man tvinger
 Dig Dødsveien vandre,
 Tro med hverandre
 Vi følges ad!

Richard.

Af denne Stemme,
 Der klinger fra Graven,
 Vil knuse mit Bryst;
 Thi brudt er Staven
 Over Livets Lyft!

Georg.

Ja, denne Stemme
 Fra Graven klinger,
 Og Dødens Binger
 Jisne mit Bryst.
 Selv fra Taarens Gjemme
 Gi meer udspringer
 For Smerten Trøst.

Chor.

De følges vil i Døden!

Elvira (smerteligt).

Arthur! Arthur!

Georg (til Richard).

Kan denne Stemme
 Gi aabne dit Hjerte
 For Mildheds Køst?

Chor af Puritanere.

Bed Graven Had man glemme!

Elvira.

Ik, min Arthur, du skal segne,

Disse Kinder blegne;

Vel, saa tag din Brud!

(Kaster sig afmægtig til hans Bryll.)

Chor af Krigere (nærmende sig Arthur).

Ha, noler ikke, Timen flaaer,

Dødsværdet blinker,

Retfærd vinker,

Vist den naaer!

Arthur.

Ik, min Elvira, o see, hun blegner,

For Smertens Dvaler den Arme segner.

O, hvis eders Hjerte

Ei Had blot næerte,

Lad denne Flamme først slukkes ud!

(Trompetstød udenfor).

Chor.

Hør, Trompeter,

Ha, et Budskab!

Men hvorfra?

Elvira (farer op).

O Gud, hvorfra?

Nogle af Choret.

En Herold!

Georg, Richard

(som imidlertid ere ilede ud, komme glade tilbage).

Ha, glæder eder!

Cromwells Haand har Seiren lænket.

Richard.

Amnesti til Alle skjenket.

Begge.

England Frihed sig tilkæmpet har!

Elvira. Arthur.

Ak, fra flig Smerte
Glæden at møde,
Faat vil sprænge
Mit henrykte Hjerte,
Ak, men længe
Tanken, hvor tro du var,
Alt vil forsøde.

Richard. Georg.

Nyd jer Lykke
Elskende Evende!
Troskabskrandsen eder smykke,
Hymen stolt sin Fakkell tænde,
Naar I knæle for ham ned.

Elvira.

Min Arthur!

Arthur.

Elvira!

Begge.

O Salighed!

Chor.

Hil den Dapple! Hil Fredens Morgenrøde;
Mark og Enge
Den bestraale ventlig klar!
Trofskab leve,
Seirens Krands den vundet har!

